FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 3. oktober 1991 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

1. Den Italienske Republik har i nærværende sag nedlagt påstand om delvis annullation af beslutning K(90)687 end. af 19. april 1990 [1], hvorved Kommissionen i forhold til tre medlemsstater, herunder Italien, ændrede beslutning 89/627/EØF [2] om afslutning af regnskaberne for 1987.

2. Som det fremgår af den første betragtning til den anfægtede beslutning, omfatter regnskabsafslutningen i beslutning 89/627 blandt andet ikke de udgifter, som Italien meddelte for støtte til forarbejdning af skummetmælkspulver og for støtte til forbrug af olivenolie. Denne del af regnskabsafslutningen fremgår således af den beslutning, som er genstand for nærværende sag, og hvori det afvises at lade Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen (herefter benævnt »EUGFL«), afholde udgifter på i alt 10 214 635 858 LIT, som sagsøgeren har meddelt.

3. Den af Italien fremførte kritik vedrører såvel støtten til forarbejdning af mælk som støtten til forbrug af olivenolie. De to former for støtte vil derfor blive undersøgt særskilt.

I — Støtten til forarbejdning af skummetmælkspulver

4. De udgifter, Kommissionen har afvist, beløber sig til 5 862 632 980 LIT svarende til 10% af den støtte til forarbejdning af mælk, som de italienske myndigheder ydede i det pågældende regnskabsår.

5. Sagsøgeren har både påberåbt sig en tilsidesættelse af de relevante fællesskabsbestemmelser og mangler ved begrundelsen [3]. Anbringendet om mangler ved begrundelsen synes imidlertid i realiteten at være sammenfaldende med anbringendet om en tilsidesættelse af retsreglerne. Italien har nemlig kritiseret Kommissionen for ikke at have taget tilstrækkeligt hensyn til den supplerende kontrol, de italienske myndigheder foretog, og de oplysninger, som Kommissionen herved fik kendskab til. Sagsøgeren har derimod på ingen måde gjort gældende, at der har været tale om manglende samarbejde under proceduren for vedtagelsen af den anfægtede beslutning — ikke engang på enkelte punkter — eller at republikken ikke kender begrundelsen for beslutningen. Det er som bekendt kun sådanne klagepunkter, der kan danne grundlag for et anbringende om mangler ved begrundelsen, eftersom det fremgår af Domstolens praksis vedrørende regnskabsafslutning, at medlemsstaternes re-

* Originalsprog: fransk.

1 — Den italienske udgave af beslutningen er fremlagt som bilag 2 til stævningen.

2 — EFT L 359, s. 23.

3 — Jf. s. 4 og 16 i stævningen.

geringer traditionelt er stærkt inddraget i udarbejdelsen af beslutningen om regnskabsafslutningen [4].

6. Inden der tages stilling til de nærmere punkter, hvor Kommissionen ifølge den italienske regering med urette fandt kontrollen utilstrækkelig, skal der henvises til grundene til, at beslutning 89/627 ikke kunne omfatte støtten til forarbejdning af mælk. Som anført af Kommissionen i svarskriftet, uden at det er blevet bestridt af den italienske regering, viste det sig nemlig under en inspektion, som EUGFL's kontrollører foretog fra den 2. til den 6. maj 1988 hos virksomhederne Wessanen, Frabes og Plodari i Brescia-provinsen, *at* den af Ispettorato Provinciale per l'Agricoltura foretagne kontrol ikke omfattede virksomhedernes forretningsdokumenter, *at* det ikke fremgik af de ensartede rapporter vedrørende kontrollen, at undersøgelserne var knyttet til finansbogføringen, og *at* den kvartårlige kontrol i visse tilfælde blot bestod i en følgeslutning ud fra det arbejde, der var udført i det foregående kvartal [5].

7. Kommissionen besluttede derfor at anmode de italienske myndigheder om at foretage en supplerende kontrol hos de tre nævnte virksomheder, og den udskilte på den baggrund de udgifter, der var meddelt for støtten til forarbejdning af mælk, fra beslutning 89/627.

8. Den pågældende kontrol blev foretaget i oktober 1989. Tre EF-tjenestemænd overværede en del af kontrollen, og EUGFL gav den 19. oktober 1989 de italienske myndigheder nogle supplerende instrukser om, hvorledes kontrollen nærmere skulle gennemføres. I henhold til disse instrukser skulle der foretages en sammenligning mellem den særlige bogføring [6], lagerregnskabet og virksomhedens finansbogføring, mellem tallene i den af den eksterne kontrollør godkendte årsberetning og den særlige bogføring, og mellem råvarelagrene, produktionen og lagrene af færdige produkter. Der skulle ligeledes gives en detaljeret redegørelse for alle foretagne kontrolforanstaltninger, kontrollens omfang og resultat, »en statistik over de sikkerhedsstillelser, der var frigivet, og den støtte, der var udbetalt, for regnskabsåret 1987 for hver enkelt kontrolleret virksomhed«, og der skulle gives oplysninger om kontrolmandskabernes sammensætning og kontrollens varighed. Det blev i øvrigt konstateret i de nævnte instrukser, at virksomheden Wessanen ikke var i besiddelse af visse af de fornødne dokumenter, nemlig resultaterne af de af firmaet krævede laboratorieundersøgelser, produktionssedlerne og vareoptællingen for regnskabsåret 1987 [7].

9. I slutningen af november 1989 tilstillede de italienske myndigheder Kommissionen en sammenfattende rapport ledsaget af analytiske rapporter om hver af de tre virksomheder samt diverse bilag. Nærværende sag drejer sig om, hvorvidt den supplerende kontrol

4 — Jf. f.eks. dom af 14.1.1981, sag 819/79, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 21, præmis 20 og 21, og af 24.3.1988, sag 347/85, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. s. 1749, præmis 60.

5 — Jf. den sammenfattende rapport af 30.6.1989, dok. VI/200/89-FR, og skrivelsen af 2.8.1989 fra Kommissionen, Generaldirektoratet for Landbrug, EUGFL, nr. 061178, til AIMA, jf. bilag I og II til svarskriftet.

6 — Hvorved der sker registrering af de anvendte råvarers oprindelse, de anvendte mængder, mængden og sammensætningen af de fremstillede produkter og indholdet af de enkelte bestanddele i procent og den dato, hvor de fremstillede produkter forlader virksomheden, samt købers navn og adresse, jf. artikel 8, stk. 5, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1725/79 af 26.7.1979 om nærmere regler for støtte til skummetmælk, der forarbejdes til foderblandinger, og til skummetmælkspulver til kalvefoder (EFT L 199, s. 1).

7 — Jf. bilag V til svarskriftet.

var grundig, og om de fremlagte dokumenter er egnede til at godtgøre dette.

10. Den Italienske Republik har kritiseret de konstateringer fra EUGFL's tjenestemænds side, som er indeholdt i den supplerende, sammenfattende rapport af 12. marts 1990 [8]. I afsnit 3 i rapporten er det anført, at der i de af de italienske myndigheder fremsendte rapporter ikke nævnes noget om en sammenligning mellem virksomhedernes særlige bogføring og deres finansbogføring *for så vidt angår samtlige transaktioner.* Der henvises i øvrigt til fem særlige tilfælde af forsømmelser i forbindelse med den foretagne kontrol. Jeg vil først undersøge klagepunktet om, at der ikke er foretaget en generel sammenligning, og derefter de fem punkter vedrørende de påståede forsømmelser.

11. Hvad angår mangelen på en generel sammenligning har sagsøgeren bemærket, at kontrollørmandskabet sammenlignede hele bogføringen og navnlig resultaterne i henhold til det italienske interventionsorgan AIMA's registre med de regnskaber, virksomhederne skal føre i henhold til italiensk ret. Der er imidlertid kun tilvejebragt dokumentation for de væsentligste transaktioner [9].

12. Kommissionen har hertil svaret, at den hverken har fundet nogen anmærkninger i virksomhedernes bogføring eller nogen beregningsnotater, der beviser, at sammenligningen blev foretaget [10].

13. Det er korrekt, at der i de dokumenter, de italienske myndigheder fremsendte til Kommissionen, hverken er angivet noget om antallet af udvalgte transaktioner eller om resultaterne af kontrollen heraf. Tjenestemanden fra EUGFL har i øvrigt under den mundtlige forhandling oplyst, at Kommissionen alene modtog fotokopier af visse transaktioner.

14. Det skal ligeledes bemærkes, at den italienske regering ikke er fremkommet med supplerende dokumentation i forhold til det materiale, den havde fremsendt til Kommissionen forud for vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Domstolen har tidligere udtalt, at såfremt

»sagsøgeren... alene, uden at imødegå (Kommissionens) konstateringer ved fremlæggelse af bevismidler, [har] hævdet, at der faktisk blev foretaget en administrativ kontrol og kontrol på stedet...« [11],

er der ikke herved

»ført bevis for, at Kommissionens konstateringer var urigtige« [12].

Domstolen frifandt på den baggrund Kommissionen for påstanden om annullation af beslutningen om udelukkelse fra fælleskabsfinansiering [13].

8 — Dok. VI/200/89-FR, jf. bilag 3 til stævningen.

9 — S. 8 i stævningen i den franske udgave.

10 — S. 15 og 16 i svarskriftet i den franske udgave.

11 — Dom af 12.6.1990, sag C-8/88, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 2321, præmis 27.

12 — Præmis 28.

13 — Præmis 29.

15. Resultatet ville utvivlsomt være anderledes i en traktatbrudssag, men i denne sag er det sagsøgeren, der har bevisbyrden. Det må derfor efter min opfattelse lægges til grund, at der ikke er foretaget en grundig kontrol, jf. artikel 10, stk. 2, litra d), i forordning nr. 1725/79.

16. Under den mundtlige forhandling blev det mellem parterne diskuteret, om det i de pr. telex fremsendte instrukser af 19. oktober 1989 klart blev krævet, at alle dokumenter vedrørende kontrollen blev fremsendt. Det hed i det omhandlede telex: »De forskellige dokumenter, kontrolnotater og rapporter, som danner grundlag for den endelige rapport, bedes venligst opbevaret. Rapporten og de forskellige kontroldokumenter skal fremsendes senest den 30. november 1989.«

17. Også selv om formuleringen af denne instruks måske kan betegnes som tvetydig for så vidt angår kravet om fremsendelse af alle kontroldokumenterne, skal det blot konstateres, at Italien under nærværende sag ikke har tilbudt at fremsende supplerende dokumenter til hverken Kommissionen eller Domstolen. På baggrund af den retspraksis, jeg netop har citeret, holder jeg mig derfor til det ovenfor fastslåede resultat.

18. Som nævnt anføres der i Kommissionens supplerende, sammenfattende rapport desuden fem omstændigheder, der er udtryk for forsømmelser i den af de italienske myndigheder gennemførte kontrol. Som det fremgår af Kommissionens svarskrift [14], synes Kommissionen imidlertid at have frafaldet punkt d) og e) i forbindelse med proceduren for vedtagelsen af den anfægtede beslutning. Disse punkter vedrører dels virksomheden Plodari's salg til Caseificio Stabiumi Giacomo SpA og Latteria Soresinese Coop., dels samme virksomheds køb af valle. De er således ikke en nødvendig del af grundlaget for beslutningen og må anses for irrelevante for nærværende diskussion.

19. Punkt a) omhandler den manglende undersøgelse af resultaterne af de analyser, som blev foretaget af de tre virksomheders laboratorier, og af produktionssedlerne, samt — alene for så vidt angår Plodari — det manglende regnskab over råvarer og færdige produkter.

20. Sagsøgeren har over for det første kritikpunkt gjort gældende, at analyser, der foretages af private laboratorier på virksomhedernes eget initiativ, ikke er obligatoriske og ikke har nogen officiel karakter. I det foreliggende tilfælde blev der ganske rigtigt foretaget analyser på de tre omhandlede virksomheders initiativ, men ifølge sagsøgeren blev resultaterne heraf undersøgt af de italienske kontrolmyndigheder.

21. Kommissionen har heroverfor anført, at de uofficielle analyser, der blev foretaget på virksomhedernes initiativ, skulle sammenlignes med de offentlige laboratoriers analyser.

22. Mens den rapport, som de italienske myndigheder tilstillede Kommissionen efter den supplerende kontrol, i bilagene indeholder resultaterne af de offentlige laboratoriers analyser, er det alene resultaterne af de analyser, der blev foretaget af selskabet Wessanen's laboratorium, som blev meddelt

14 — S. 14 i den franske udgave.

Kommissionen, uden at det dog er godtgjort, at de italienske myndigheder har foretaget nogen sammenligning mellem resultaterne af de to former for analyser. De analytiske rapporter for virksomheden Plodari og selskabet Frabes nævner intet om, at der er foretaget analyser af private laboratorier, mens det synes at fremgå af de italienske myndigheders sammenfattende rapport, at disse to virksomheder havde ladet sådanne analyser foretage [15]. Sagsøgeren har altså ikke ført bevis for, at der faktisk er foretaget en sammenligning mellem resultaterne af de forskellige analyser.

23. Det andet kritikpunkt vedrører den manglende undersøgelse af produktionssedlerne. Italien har herved bemærket, at det hverken i henhold til fællesskabsbestemmelserne eller de nationale bestemmelser kræves, at produktionssedlerne skal opbevares. Det er ubestridt, at de tre virksomheders produktionssedler for regnskabsåret 1987 ikke længere eksisterer.

24. Kommissionen finder, at produktionssedlerne er forretningsdokumenter i henhold til artikel 10, stk. 2, litra d), i forordning nr. 1725/79.

25. Det er efter min opfattelse korrekt, at begrebet »forretningsdokumenter« i den nævnte bestemmelse skal undergives en vid fortolkning, for så vidt som det er afgørende for omfanget af dokumenter, der kan kontrolleres, og dermed effektiviteten af den kontrol, der foretages for at afgøre, om de transaktioner, der danner grundlag for en støtte, er gennemført i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne. Produktionssedlerne skal altså efter min opfattelse betragtes som forretningsdokumenter i henhold til artikel 10, stk. 2, litra d), i forordning nr. 1725/79. I modsat fald ville bestemmelsens virkning blive forringet betydeligt.

26. Begrebet »forretningsdokumenter«, som ligeledes figurerer i artikel 1 i Rådets direktiv 77/435/EØF af 27. juni 1977 om medlemsstaternes kontrol med de foranstaltninger, der indgår i ordningen for finansiering gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen [16], omfatter ifølge denne artikels stk. 2 »alle bøger, registre, fakturaer og grundbilag, regnskaber, samt korrespondancen vedrørende virksomhedens erhvervsmæssige aktivitet, i den udstrækning disse dokumenter kan tjene til (kontrollen) ...«.

27. Det i de to fællesskabsbestemmelser forekommende begreb skal naturligvis defineres på samme måde, idet de begge vedrører kontrollen med hensyn til EUGFL's udgifter.

28. Italien har ikke bestridt, at produktionssedlerne er nyttige i forbindelse med kontrollen. Sedlerne for 1989 blev i øvrigt kontrolleret af de italienske myndigheder. I artikel 4 i det nævnte direktiv kræves det, at medlemsstaterne »bestemmer, at virksomhederne skal opbevare (handelsdokumenterne) i mindst tre kalenderår, regnet fra slutningen af det kalenderår, hvori de er udfærdiget«. Produktionssedlerne for 1987 skulle følgelig i henhold til fællesskabsretten have

15 — S. 5 i den franske udgave, bilag VI til svarskriftet.

16 — EFT L 172, s. 17 (o. a.: I den danske udgave af dette direktiv anvendes betegnelsen »handelsdokumenter«).

været opbevaret indtil den 31. december 1990, hvilket ikke skete.

29. Det præciseres i øvrigt i den italienske sammenfattende rapport, at produktionssedlerne er fortrolige, da de indeholder fremgangsmåderne for brugen af råvarer [17]. Bortset fra at brugen af sedlerne letter kontrollen, som i henhold til artikel 10, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1725/79 især skal vedrøre sammensætningen af de anvendte blandinger og sammensætningen af de fremstillede foderblandinger, berøres deres fortrolige karakter ikke, idet det i artikel 8, stk. 1, i direktivet bestemmes, at »de oplysninger, som indhentes i forbindelse med den kontrol, der er fastsat..., er omfattet af tjenstlig tavshedspligt«.

30. Det er således godtgjort, at der er udvist forsømmelser i forbindelse med de italienske myndigheders kontrol på dette punkt.

31. Det tredje kritikpunkt vedrører virksomheden Plodari's manglende regnskab over råvarer og færdige produkter. Den italienske regering har gjort gældende, at Plodari på grund af sin beskedne produktion i henhold til italiensk ret ikke var forpligtet til at føre disse to former for regnskab.

32. Tilbage står imidlertid, at der efter artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1725/79 kun ydes støtte, såfremt virksomheden er godkendt eller foretager den i artiklens stk. 5 nævnte bogføring. Det bestemmes i stk. 5, at virksomheden »foretager permanent den bogføring, der fastsættes af det kompetente organ i hver medlemsstat, således at der registreres:

a) de anvendte råvarers oprindelse

...

c) mængden og sammensætningen af de fremstillede produkter...«.

33. Plodari havde således i henhold til fællesskabsretten pligt til at føre regnskab over råvarer og færdige produkter.

34. Punkt b) i Kommissionens supplerende, sammenfattende rapport vedrører mangelen på bevis for, at der blev foretaget en registrering af råvarer og færdige produkter. Italien har gjort gældende, at der blev foretaget en sammenligning mellem de oplysninger om regnskaberne, som fremgik af AIMA's registre, og virksomhedernes »traditionelle« bogføring. Republikken har dog erkendt, at den fysiske kontrol af råvareregnskabet og de oplysninger om lagerbeholdningerne, der fremgik af AIMA's registre, ikke kunne gennemføres for regnskabsåret 1987, men udelukkende for den periode, kontrollen omfattede [18].

35. Kommissionen har heroverfor anført, at disse argumenter er generelle påstande, som ikke støttes af noget dokument, der er fremsendt til Kommissionen og viser, at den pågældende kontrol faktisk blev foretaget.

17 — S. 6 i den franske udgave, bilag VI til svarskriftet.

18 — S. 18 i stævningen i den franske udgave.

36. Det er korrekt, at de tre analytiske rapporter, som blev fremsendt til Kommissionen i november 1989, ikke indeholder nærmere holdepunkter for, at der faktisk blev foretaget en registrering af råvarer og færdige produkter [19]. Desuden har Domstolen allerede fastslået, at det ikke er muligt efterfølgende at afhjælpe mangelen på en i fællesskabsbestemmelserne foreskrevet kontrol ved hjælp af en anden form for kontrol [20]. Forsømmelserne synes derfor godtgjort.

37. Punkt c) i Kommissionens supplerende, sammenfattende rapport omhandler to salg foretaget af virksomheden Wessanen, for hvilke sikkerhedsstillelsen blev inddraget. Kommissionen har under den mundtlige forhandling erkendt, at denne kritik på baggrund af oplysningerne i den italienske regerings replik ikke længere er berettiget. Den finder imidlertid, at den af Italien fremlagte dokumentation er fremkommet for sent.

38. Efter min opfattelse skal medlemsstaterne på grundlag af EØF-Traktatens artikel 5 [21] og visse af de fællesskabsbestemmelser, jeg netop har henvist til, i passende god tid tilsende Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige, for at denne kan træffe beslutning om afslutning af regnskaberne. I øvrigt er det i henhold til Domstolens praksis ikke muligt at foretage efterfølgende berigtigelse af mangler vedrørende formkravene til beviser [22]. Selv om der blev taget hensyn til det pågældende bevis, der blev fremlagt under den skriftlige forhandling for Domstolen, kan det for sent fremlagte bevis ikke føre til annullation af den anfægtede beslutning. Det er nemlig som nævnt godtgjort, at kontrollen ikke var tilstrækkelig grundig, og dette er tilstrækkeligt til at gøre Kommissionens afvisning af at lade EUGFL afholde visse beløb berettiget.

39. Sagsøgeren har altså ikke ført bevis for, at det er uberettiget, at republikken er blevet kritiseret for de forsømmelser, der danner grundlag for Kommissionens beslutning.

40. Tilbage står imidlertid at undersøge den italienske regerings argument om, at Kommissionen ikke skønsmæssigt kunne fastsætte de beløb, som ikke skulle afholdes af EUGFL, til 10% af den ydede støtte.

41. Dette problem er allerede løst i Domstolens praksis. I dommen i sagen Nederlandene mod Kommissionen [23] udtalte Domstolen:

»I de tilfælde, hvor fællesskabsreglerne kun tillader udbetaling af støtte på betingelse af, at visse bevis- eller kontrolforskrifter er overholdt, er en støtte, der er udbetalt, uden at denne betingelse er opfyldt, ikke i overensstemmelse med fællesskabsretten, og den hermed forbundne udgift kan derfor ikke pålægges EUGFL, heller ikke selv om det måtte blive fastslået, at der ikke er forekommet uregelmæssigheder« [24].

42. Som Domstolen har fastslået i en senere dom, kan Kommissionen efter at have påvist

19 — Bilag VI til svarskriftet.

20 — Dom af 25.2.1988, sag 327/85, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. s. 1065, præmis 18 og 19.

21 — Som Domstolen i øvrigt har anvendt i relation til de finansielle forbindelser mellem medlemsstaterne og Fællesskabet for så vidt angår den fælles landbrugspolitik, jf. dom af 11.10.1990, sag C-34/89, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 3603, præmis 12.

22 — Dom af 7.2.1979, forenede sager 15/76 og 16/76, Frankrig mod Kommissionen, Sml. s. 321, præmis 11.

23 — Sag 327/85, jf. ovenfor.

24 — Præmis 25.

forsømmelser i forbindelse med kontrollen eller indsamlingen af beviser forsøge

»at beregne den økonomiske virkning af overtrædelsen ved at bedømme markedssituationen, som den ville have været, såfremt medlemsstaten ikke havde handlet retsstridigt« [25].

Domstolen tilføjede:

»I så fald må bevisbyrden for, at beregningen er forkert, påhvile den medlemsstat, der kræver Kommissionens afslag omstødt« [26].

43. Det må konstateres, at Italien i nærværende sag ikke har ført et sådant bevis.

44. Ingen af de fremførte anbringender vedrørende støtten til forarbejdning af skummetmælkspulver synes således at kunne skabe tvivl om lovligheden af den anfægtede beslutning.

II — Støtten til forbrug af olivenolie

45. Det blev i den anfægtede beslutning afvist at lade EUGFL afholde et beløb på 4 352 012 388 LIT vedrørende støtte til forbrug af olivenolie.

46. Det skal straks bemærkes — idet jeg ikke senere vender tilbage til dette punkt — at søgsmålet også omfatter nogle forbehold, som Kommissionen havde udtrykt, ikke i den anfægtede beslutning, men i en skrivelse af 10. maj 1990 [27], med hensyn til et beløb på 28 688 711 294 LIT. Kommissionen har påstået sagen afvist for så vidt angår dette punkt [28]. Den italienske regering har i sin replik frafaldet sin påstand i så henseende. Sagen vedrører således alene afvisningen af at lade EUGFL afholde det førnævnte beløb på 4 352 012 388 LIT.

47. Det er formelt både gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af de relevante fællesskabsbestemmelser og mangler ved begrundelsen. Mine bemærkninger i det foregående med hensyn til støtten til forarbejdning af skummetmælkspulver gælder også på dette punkt.

48. Diskussionen mellem parterne er i det væsentlige af retlig karakter. Det er ubestridt, at det anførte beløb er støtte, som de italienske myndigheder fandt uberettiget på grund af uregelmæssigheder. Der verserer retssager herom ved de italienske domstole. Den italienske regering finder, at Kommissionen burde have afventet det endelige udfald af disse sager, inden den traf beslutning om at afvise at lade EUGFL afholde beløbene. Kommissionen deler ikke denne opfattelse.

49. Sikkerhedsstillelserne er i øvrigt tilsyneladende blevet frigivet.

25 — Dommen i sag 347/85, jf. ovenfor, præmis 15.
26 — Ibid.
27 — Bilag 21 til stævningen.
28 — S. 27 i svarskriftet i den franske udgave.

50. Der skal herved henvises til artikel 29 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2220/85 af 22. juli 1985 om fælles gennemførelsesbestemmelser for ordningen for sikkerhedsstillelse for landbrugsprodukter [29], som bestemmer følgende: »Når den ansvarlige myndighed har kendskab til, hvad der fører til hel eller delvis fortabelse af sikkerheden, anmoder den ansvarlige myndighed straks den, der er ansvarlig for forpligtelsens opfyldelse, om at indbetale det fortabte beløb, idet der indrømmes en betalingsfrist på tredive dage fra datoen for påkravet.« I fortsættelse heraf er anført følgende: »Finder betaling ikke sted inden for denne frist, ... b) forelægger den ansvarlige myndighed straks...(kautionisten) krav om betaling...«

51. Denne bestemmelse er aldeles utvetydig. Det må ikke glemmes, at der er tale om en ordning med forskudsbetaling. Når de administrative myndigheder har konstateret uregelmæssigheder, er det derfor vanskeligt at se, hvorfor de berørte personer med den begrundelse, at der er anlagt retssag, skulle have ret til at bevare *forskuddene* på den omhandlede støtte og dermed kunne modsætte sig, at sikkerhedsstillelserne erklæres fortabt af de kompetente nationale myndigheder. Hverken Fællesskabets budget eller medlemsstaternes budgetter skal bære denne økonomiske byrde, når det endnu ikke står fast, at de pågældende erhvervsdrivende opfylder betingelserne for at modtage en støtte, idet dette tværtimod er særdeles omstridt.

52. Den italienske regerings holdning skyldes måske den omstændighed, at sikkerhedsstillelserne — i strid med bestemmelserne i den nævnte forordning — blev frigivet. Sagsøgeren har forklaret, at sikkerhedsstillernes gyldighedsperiode var udløbet, da kontrollen afslørede de pågældende uregelmæssigheder.

53. Det bestemmes imidlertid i artikel 11 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2677/85 af 24. september 1985 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen vedrørende støtte til forbruget af olivenolie [30], at sikkerheden først frigives, når medlemsstatens kompetente myndighed har anerkendt retten til støtten.

54. Der synes således heller ikke at kunne gives sagsøgeren medhold på dette punkt.

55. Jeg foreslår derfor, at sagsøgte frifindes, og at sagsøgeren tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

29 — EFT L 205, s. 5.

30 — EFT L 254, s. 5.